

Ierads

*E*smu pārliecināts, ka nekas nenotiek bez iemesla. Reizēm pašā notikumu epicentrā nespējam ne izprast, ne apjaust notiekošā iemeslus, tomēr ar laiku, ja esam pacietīgi, tie atklājas.

Tā tas bija arī Katrīnas gadījumā. Pirmo reizi mēs satikāmies 1980. gadā, kad divdesmit septiņus gadus vecā sieviete ieradās pie manis pēc palīdzības, – viņu mocīja nemiers, panikas lēkmes un uzmācīgas bailes. Šie simptomi bija izpaudušies jau bērnībā, tomēr pēdējā laikā situācija bija arvien pasliktinājusies. Emocionāli viņa jutās sasaistīta un nespēja pilnvērtīgi darboties. Sieviete paralizēja bailes, un viņa, saprotams, jutās nospiesta.

Salīdzinājumā ar haosu Katrīnas dzīvē mana ikdiena bija rimta. Man bija stabila laulība, divi mazi bērni un plaukstoša karjera.

Jau kopš bērnības man šķita, ka ar manu dzīvi viss ir kārtībā. Biju uzaudzis mīlošā ģimenē. Mācības man padevās viegli, un jau otrajā koledžas kursā nolēmu kļūt par psihiatru.

1966. gadā ar izcilību absolvēju Kolumbijas Universitāti Ņujorkā. Pēc tam studēju Jēlas Universitātes

Medicīnas fakultātē, kur 1970. gadā ieguvu medicīnas doktora grādu. Pēc stažēšanās Ņujorkas Belevjū medicīnas centrā es atgriezos Jēlā, lai pabeigtu aspirantūru psihiatrijā, pēc tam pieņēmu docenta darba piedāvājumu Pitsburgas Universitātē. Vēl pēc diviem gadiem kļuvu par Psihiatrijas farmakoloģijas nodaļas vadītāju Maiami Universitātē un guvu plašu ievērību valsts mērogā par sasniegumiem bioloģiskajā psihiatrijā un narkotisko vielu pārdozēšanas izpētē. Pēc četriem universitātē nostrādātiem gadiem mani paaugstināja par psihiatrijas asociēto profesoru medicīnas skolā, kā arī iecēla par psihiatrijas nodaļas vadītāju lielā universitātes slimnīcā Maiami. Ap to laiku jau biju publicējis trīsdesmit septiņus zinātniskus rakstus savā pētījumu sfērā.

Gadiem ilgi strādājot pētniecības laukā, esmu radis domāt kā zinātnieks un ārsts, neļauju sev atkāpties no diezgan šaurās konservatīvisma taciņas, ko diktē mana profesija.

Tam, ko nav iespējams pārbaudīt ar tradicionālām zinātniskām metodēm, es neuzticējos. Biju informēts par pētījumiem parapsiholoģijas jomā, kas veikti dažās valsts lielākajās universitātēs, bet manu uzmanību tie nesaistīja, jo šķita pārāk neticami.

Bet tad mani ceļi krustojās ar Katrīnu. Lai palīdzētu savai pacientei atbrīvoties no traucējošiem simptomiem, es pusotru gadu izmantoju psiholoģijas tradicionālās ārstēšanas metodes. Kad viss bija izmēģināts, bet nebija līdzējis, ķēros pie hipnozes. Transa stāvoklī Katrīna sāka atcerēties fragmentus no “iepriekšējām dzīvēm”, un atklājās, ka reiz piedzīvotais bija izraisījis viņas pašreizējos simptomus. Turklāt paciente spēja nodot informāciju

no augsti attīstītiem “gariem” un šādi atklāja daudzus noslēpumus par dzīvi un nāvi. Dažu mēnešu laikā nemiera un baiļu simptomi pazuda, Katrīna atkal spēja priecāties par dzīvi un jutās laimīgāka un līdzsvarotāka nekā jebkad agrāk.

Ne ar ko tādu iepriekš nebiju saskāries. Notiekošais mani pilnībā pārsteidza.

To, ko pieredzējām seansos ar Katrīnu, es nespēju zinātniski pamatot. Cilvēka apziņa nav līdz galam izprotama. Iespējams, hipnozes iespaidā Katrīna spēja piekļūt tai zemapziņas daļai, kas glabāja pagājušās dzīves atmiņas. Varbūt viņa uztvēra to, ko Karls Gustavs Jungs nodēvēja par kolektīvo zemapziņu, enerģijas avotu, kas virmo mums apkārt un satur visas cilvēces atmiņas.

Zinātnieki sāk meklēt atbildes uz šiem jautājumiem. Kā sabiedrība mēs varam daudz iegūt, pētot apziņas, dvēseles un pēcnāves dzīves noslēpumus, to, kā mūsu iepriekšējās dzīves ietekmē pašreizējo izturēšanos. Protams, pētījumu lauks var būt ļoti sazarots – īpaši medicīnas, psihiatrijas, teoloģijas un filozofijas jomā.

Nevar noliegt, ka zinātniski precīzi pētījumi šajā nozarē vēl ir pašos aizsākumos. Ir sasniegti zināmi rezultāti, lai atklātu šo informāciju, tomēr process ir ļoti lēns un sastopas ar pretestību kā no zinātnieku, tā arī no nespeciālistu puses.

Laika gaitā cilvēki nelabprāt pieņem pārmaiņas un jaunas idejas. Vēstures lappusēs šādu piemēru netrūkst.

Galilejs atklāja Jupitera pavadoņus, bet tālaika astronomi noraidīja šo ideju un pat atteicās palūkoties uz tiem, jo, viņuprāt, šādi pavadoņi neeksistēja.

Mūsdienās līdzīgi notiek ar psihietriem un citu nozaru ārstiem, kas atsakās pārbaudīt un novērtēt vērā ņemamus pierādījumus par dzīvi pēc nāves un atmiņām par iepriekšējām dzīvēm. Viņi tā arī nespēj objektīvi uzlūkot šo informāciju.

Grāmata ir mans nelielais ieguldījums pašreizējos pētījumos parapsiholoģijas jomā, īpaši nozarē, kas izzina mūsu pieredzi pirms dzimšanas un pēc nāves.

Viss grāmatā rakstītais ir patiesība. Neesmu neko izpušķojis vai izlaidis, tikai vietām izvairījies no atkārtotām šānās. Lai nodrošinātu Katrīnas konfidencialitāti, esmu mazliet mainījis viņas identitāti.

Man bija nepieciešami četri gadi, lai saņemtu drosmi un uzņemtos risku atklāt šo neparasto informāciju.

Kādu vakaru, iedams dušā, es pēkšņi sapratu, ka man jāpieraksta tas, ko esmu piedzīvojis. Mani pārņēma skaidra apjausma, ka ir pienācis īstais laiks un vairs nedrīkst kavēties ar šīs informācijas atklāšanu. Gūtā mācību stunda nebija domāta tikai manai zināšanai, man bija jādalās ar citiem.

Informācija tika iegūta ar Katrīnas palīdzību, un man to vajadzēja nodot tālāk. Zināju, ka gaidāmās sekas nebūs tik iznīcinošas kā tas, ja vēstījumus par nemirstību un dzīves patieso jēgu neatklāšu citiem.

Izsteidzos no vannasistabas un apsēdos pie galda, kur glabājās audiokasetes ar Katrīnas seansu ierakstiem. Agrā rīta gaismiņā es iedomājos par savu ungāru tautības vectēvu; viņš nomira, kad vēl biju pusaudzis. Ja baidījos kaut kam ņerties klāt un par to pasūrojos vectēvam, viņš mēdza mani sirsnīgi iedrošināt, arvien atkārtodams savu iemīļotāko teicienu: “Uz priekšu, veco zēn,” viņš teica. “Uz priekšu!”

1. nodaļa

Pirmo reizi sastapu Katrīnu, kad viņa, tērpusies spilgtā tumšsarkanā kleitā, acīmredzami satraukta, šķirstīja žurnālu mana kabineta uzgaidāmajā telpā. Pēdējās divdesmit minūtes jaunā sieviete bija staigājusi šurpu turpu pa psihiatrijas nodaļas gaiteni, mēģinot sevi piespiest neatcelt vizīti un neaizbēgt.

Izgāju uzgaidāmajā telpā sasveicināties, un mēs sarokojāmies. Ievēroju viņas aukstās un mitrās plaukstas, kas liecināja par nemieru. Lai saņemtos norunāt vizīti pie manis, viņai bija vajadzīgi divi mēneši, kaut gan to noteikti bija ieteikuši divi ārsti, kam viņa uzticējās. Beidzot viņa tomēr bija ieradusies.

Katrīna ir ļoti pievilcīga sieviete, vidēja garuma blondiem matiem un gaiši brūnām acīm. Tolaik viņa strādāja par laboranti slimnīcā, kur biju Psihiatrijas nodaļas vadītājs, un piepelnījās, demonstrējot peldkostīmus.

Ivedu viņu savā kabinetā, garām kušetei līdz lielam ādas krēslam. Mēs apsēdāmies viens otram pretim, mūs šķīra pusapaļš galds. Katrīna ieslīga krēslā un klušēja, nezinādama, ar ko sākt. Es nogaidīju, gribēdams, lai viņa sāk runāt, tomēr pēc pāris minūtēm sāku uzdot

jautājumus par viņas pagātņi. Pirmajā tikšanās reizē mēs sākām šķetināt to, kas viņa ir un kāpēc ir ieradusies vizītē pie manis.

Atbildot uz maniem jautājumiem, Katrīna atklāja savu dzīves stāstu. Viņa bija vidējais bērns konservatīvā katoļu ģimenē nelielā Masačūsetsas štata pilsētiņā. Brālis bija trīs gadus vecāks, ļoti sportisks un baudīja tādu brīvību, kāda viņai nekad netika dota. Savukārt jaunākā māsa bija abu vecāku mīlule.

Sākot runāt par saviem simptomiem, Katrīna manāmi saspringa un uztraucās. Viņa runāja ātri un pieliecās uz priekšu, ar elkoņiem atbalstoties pret galdu. Jaunās sievietes dzīvi vienmēr bija pavadījušas bailes. Viņa baidījās no ūdens, no aizrīšanās, baidījās pat tik ļoti, ka nevarēja norīt tabletes, baidījās no lidošanas, no tumsas, un viņu ļoti biedēja nāve. Pēdējā laikā šīs bailes bija pieņēmušās spēkā. Pirms aizmigšanas sieviete parasti divas trīs stundas mocījās ar bezmiegu. Miegš bija trausls un saraustīts, viņa bieži modās. Atkal atgriezās bērībā piedzīvotie murgi un mēnessērdzība. Bailes un citi simptomi viņu paralizēja arvien vairāk, un viņa kļuva arvien nomāktāka.

Katrīnai runājot, es sajutu, cik dziļi viņa cieš. Daudzu gadu laikā biju palīdzējis neskaitāmiem tādiem pacientiem kā Katrīna tikt galā ar baiļu lēkmēm, un biju pārliecināts, ka varēšu palīdzēt arī viņai. Nolēmu, ka sāksim ar iedziļināšanos sievietes bērībā, meklējot tur šo problēmu aizmetņus. Parasti šāds ieskats palīdz atbrīvoties no nemiera. Ja tas būtu nepieciešams un Katrīna spētu norīt tabletes, es piedāvātu viņai vieglas, nomierinošas zāles. Tādi ir ierastie mācību grāmatu padomi Katrīnas

simptomu gadījumā, un parasti es nebiju vilcinājies izmantot trankvilizatorus vai pat antidepresantus, lai ārstētu hroniskas, dziļas bailes un nemieru. Pašlaik es pie šiem medikamentiem ķeros daudz retāk un tikai īslai-cīgi, ja vispār tos parakstu. Neviens medikaments nespēj aizsniegt šo simptomu dziļās saknes. To pierādījusi pieredze ar Katrīnu un citiem pacientiem. Tagad zinu to, ka šādus simptomus var izārstēt, ne tikai apspiest vai noslēpt.

Mūsu pirmā seansa laikā es uzmanīgi mēģināju pievērst Katrīnu bērnībā piedzīvotajam. Sieviete atcerējās pārsteidzoši maz gadījumu no savas bērnības, un es nolēmu izmantot ārstēšanu ar hipnozi, lai palīdzētu piekļūt atmiņām. Viņa nespēja atcerēties kādus traumatiskus atgadījumus no bērnības, kas izskaidrotu baiļu klātbūtni viņas dzīvē.

Sasprindzināti pūloties kaut ko atcerēties, Katrīna apjauta atsevišķus atmiņu fragmentus. Apmēram piecu gadu vecumā viņa bija ārkārtīgi izbijusies, kad kāds viņu gribēja nogrūst no trampļina baseinā. Viņa piebilda, ka arī pirms šī atgadījuma nekad nav labi jutusies ūdenī. Kad Katrīnai bija vienpadsmit gadu, viņas māte saslima ar smagu depresiju. Māte dīvainā kārtā attālinājās no ģimenes, bija nepieciešami psihiatra apmeklējumi, kam sekoja elektrošoka procedūras. Pēc šīm procedūrām māte daudz ko mēdza aizmirst. Šī pieredze Katrīnu biedēja, bet, mātei atveseļojoties un "atgūstot sevi", Katrīnas bailes mazinājās. Viņas tēvs ilgus gadus bija alkohola varā, un dažkārt Katrīnas brālim bija jāved tēvs mājās no vietējā bāra. Tēva dzeršana noveda pie biežiem strīdiem ar māti, tādos gadījumos viņa kļuva viegli aizvainojama un

noslēgta. Tomēr Katrīnai tas šķita pieņemams ģimenes modelis.

Ārpus mājas viņai klājās labāk. Vidusskolas laikā viņa gāja uz randiņiem un viegli sapratās ar draugiem, ar kuriem lielākoties bija pazīstama jau daudzus gadus. Tomēr uzticēties cilvēkiem, īpaši tiem, kas bija ārpus šaurā draugu loka, Katrīnai bija grūti.

Manas pacientes reliģiskie uzskati bija vienkārši, un viņa tos neapstrīdēja. Uzaudzināta katoliskā garā, viņa nekad pa īstam neapšaubīja, cik patiesa un pamatota ir viņas ticība. Katrīna ticēja: ja esi labs katolis, ievēro ticību un tās rituālus, tad tiksī atalgots ar mājvietu debesīs, ja ne, – nonāksi šķīstītavā vai ellē. Galavārds pieder patriarhālam Dievam un Viņa Dēlam. Vēlāk uzziņāju, ka Katrīna netic reinkarnācijai; viņa ļoti maz zināja par šo jēdzienu, lai gan bija šo to lasījusi par hinduismu. Ideja par reinkarnāciju bija pretēja viņas audzināšanai un domāšanai. Viņa nekad nebija lasījusi literatūru par metafiziku vai okultismu, jo par to neinteresējās. Savā ticībā sievietē jutās droša.

Pēc vidusskolas Katrīna pabeidza divus gadus ilgu mācību kursu un kļuva par laboranti. Ieguvusi profesiju un iedvesmojusies no brāļa lēmuma pārcelties uz Tampu, Katrīna iekārtojās darbā lielā mācību slimnīcā, kas bija pievienota Maiami medicīnas skolai. 1974. gada pavasarī divdesmit viena gada vecumā viņa pārcēlās uz Maiami.

Dzīve Maiami izvērtās grūtāka nekā mazajā miestīņā, tomēr Katrīna priecājās, ka tikusi prom no ģimenes problēmām.

Pirmo gadu dzīvojot Maiami, Katrīna satika Stjuartu. Precējies divu bērnu tēvs, turklāt ebrejs, viņš ļoti atšķīrās

no tiem vīriešiem, ar kuriem viņa agrāk bija satikusies. Stjuarts bija veiksmīgs ārsts, uzstājīgs un agresīvs. Starp viņiem valdīja nepārprotama vilkme, tomēr romāns bija nepastāvīgs un vētrains. Kaut kas šajā vīrietī raisīja Katrīnas aizrautību un lika viņai justies tā, it kā viņš to būtu apbūris. Kad Katrīna uzsāka terapiju, viņa ar Stjuartu jau bija tikusies sešus gadus, un, lai gan neveselīgs, šis romāns tomēr bija ļoti dzīvotspējīgs. Katrīna nespēja atvairīt Stjuartu, kaut gan viņš izturējās slikti, un sievieti sanikvoja viņa meli, neturētie solījumi un manipulācijas.

Vairākus mēnešus pirms tikšanās ar mani Katrīnai bija nepieciešama balss saišu operācija, lai likvidētu labdabīgu mezglveida izaugumu. Jau pirms operācijas viņa bija uztraukusies, bet pēc tam slimnīcas palātā sievieti bija pārņēmusi īsta panika. Vairākas stundas medicīnas personāls mēģināja viņu nomierināt. Pēc atveseļošanās slimnīcā viņa uzmeklēja dakteri Edvardu Pūli. Eds bija iejūtīgs pediatrs, Katrīna ar viņu iepazīnās, kad strādāja slimnīcā. Viņi acumirkli izjuta simpātijas viens pret otru, un tās izvērtās ciešā draudzībā. Katrīna atklāti runāja ar Edu, stāstot par savām bailēm, attiecībām ar Stjuartu un par izjūtu, ka zaudē kontroli pār savu dzīvi. Viņš uzstāja, lai Katrīna apmeklētu tikai un vienīgi mani, nevis kādu no maniem kolēģiem psihiatriem. Kad Eds man piezvanīja, lai pastāstītu par savu aizbilstamo, viņš paskaidroja, ka kaut kādu iemeslu dēļ uzskata, ka tikai es varot pa īstam izprast Katrīnu, lai gan arī pārējie psihiatri bija lieliski profesionāļi un prasmīgi ārsti. Tomēr Katrīna man nepiezvanīja.

Aizritēja astoņas nedēļas. Aizņemts psihiatrijas nodaļas vadītāja darbā, es piemirsu par Eda zvanu. Katrīnas

bailes un fobijas pieņēmas spēkā. Dr. Frenks Akers, Ķirurģijas nodaļas vadītājs, bija pavisā pazinis Katrīnu jau vairākus gadus, un ikreiz, kad vien Frenks iegriezās laboratorijā, viņi viens otru pakircināja. Viņš bija ievērojis, ka Katrīna pēdējā laikā ir nomākta un saspringta. Vairākas reizes Frenks bija gribējis viņai ko teikt, tomēr atturējies. Kādu pēcpusdienu viņš savā automašīnā devās uz attālu, mazu slimnīcu, lai nolasītu lekciju. Ceļā Frenks ieraudzīja Katrīnu braucam mājās un impulsīvi viņai pamāja. “Tev noteikti *tūlīt* jāapmeklē dakteris Veiss!” viņš piebremzēja un sauca ārā pa mašīnas logu. “Nekavējies!” Lai gan ķirurgiem raksturīga ātra rīcība kritiskās situācijās, tomēr Frenks pats bija pārsteigts par savu impulsivitāti.

Katrīnas nemiers un panikas lēkmes kļuva arvien biežākas un ilgākas. Divi nakts murgi atkārtojās regulāri. Vienā no tiem viņa ar auto brauca pāri tiltam, un tas sabruka. Automašīna grima ūdenī, sieviete bija iesprotota un slīka. Otrajā sapnī viņa bija ieslēgta piķa melnā telpā un, klūpot un ķeroties aiz mantām, nespēja atrast izeju. Beigu beigās viņa ieradās vizītē pie manis.

Pirmā seansa laikā ar Katrīnu es nespēju iedomāties, ka mana dzīve drīz vien apgriezīsies kājām gaisā, ka baiļu pārņemtā, apjukusī sieviete otrpus manam galdam būs šī procesa katalizators un es vairs nekad nebūšu tāds kā agrāk.